

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

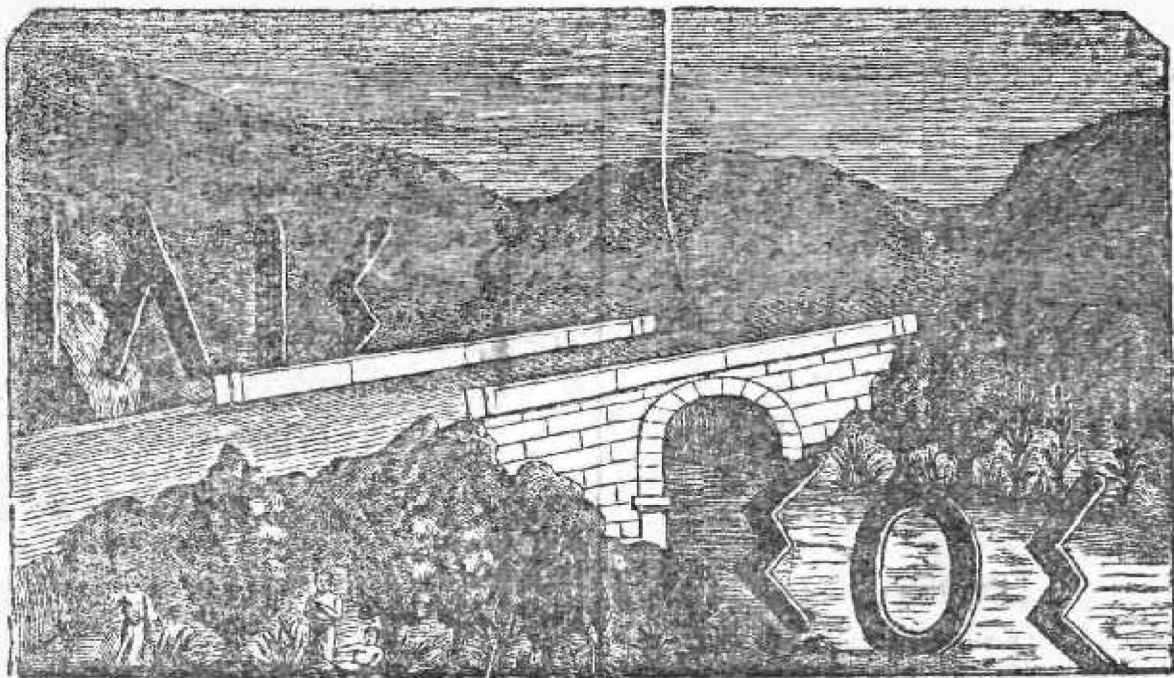
[Α. Ι. Αντωνιάδης]

Ἡ χριστιανὴ Ευγενία ἦτοι

Το φρόνημα των πρώτων χριστιανῶν [ἀπόσπασμα: πρ. Β', σκ. 1-3]

Ἰλισσός, Αθήνα

τμ. 3, τχ. 8/9 (15 Σεπτεμβρίου 1890), σ. 121-127

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΕΥΓΕΝΙΑ

ἮΤΟΙ

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ τίτλος δράματος ποιηθέντος μὲν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ι. Ἀντωνιάδου γερμανοῦ ἐν Παιραιῇ, βραβευθέντος δὲ κατὰ τὸν ἐφεταμένον ποιητικὸν διαγωνισμόν. Τοῦ ἀξιολόγου τούτου δράματος παρέχομεν σήμερον τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Ἡλιόπου» σκηνὰς τινὰς, τὰς καλλίστας, ἐκφράζοντας δημοσίᾳ πρὸς τὸν κύριον Ἀντωνιάδην τὰς εὐχαριστήσεις μας, διότι παρέσχεν εἰς τὸ Περιοδικὸν ἡμῶν ἐνδιαφέρον καὶ καλὸν ἀνάγνωμα μετὰ μεγάλης προθυμίας.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὁδός.

ΣΕΒΤΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ὁ οἶκος τῆς ἀγάπης μου! ὁ μυστικὸς
Εἰς τὴν καρδίαν μου παλμὸς, ἐμύνησεν

Ὅτι πλησίον εἶμαι, πρὶν τὰ ὄμματα
Προσβλέψουν τὴν θυρίδα, ἐνθα βλέμματα
Ἐλλάξαμεν τὸ πρῶτον. Πόσον ἐβαλλε
Τὸ πῦρ ἡ κόρη τότε! μ' ἐπυρπόλησεν
Εἰς τὴν στιγμὴν τὸ στήθος' μοὶ ἐχάρισεν
Κυδαμονίαν, τὴν ὁποίαν ἀλλαγὸν
Δέν δύναμαι νὰ εἶρω. Ἄχ! ἂν μετ' αὐτῆς
Νὰ διαγάγω τὴν ζωὴν ὀλοκλήρον
Ἡ τύχη δῶρον μοὶ παρέτεχε' πλὴν πικρὸν
Προσέσθημα μοὶ λέγει' «Σέξτε, μὴ συχνά
Τὰ βήματά σου φέρεῖς πρὸς τὴν ἀγυίαν,
Ἦτις τὸ ἄνθος ἔχει κρύπτοντ' ἀκανθαί
Ἐνίστ' ὑπὸ ῥόδα τὴν μορφήν καλὰ.»
Πλὴν ἔστω' δὲν με μέλει' μήπως εὐρηκα
Στιγμὰς ὀλβίας ἀλλαγῶ εἰς τὴν ζωὴν,
Ἴνα τὸν δρόμον τοῦτον καταλίπω; Πρόσκαιρα
Τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον, ἔχουσι πικρὰν
Τὴν τρύγα ἐπὶ τέλους εἰς τὸ πόμα των.
Λοιπὸν πρὸς ὥραν κἂν ἐντρύψησον, ψυχῇ,
Εἰς ἔρωτος ἐκστάσεις, ὧν γλυκύτερον

Ποτὸν δὲν εἶναι εἰς τοῦ βίου τὸ παιδρὸν
Συμπόσιον. Ἐν τούτοις ἄ; κυτυπήσωμεν
τὴν θύραν.

(κυτυπᾷ τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΣΕΕΤΟΣ, ΕΥΓΕΝΙΑ:

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Τίς τὴν θύραν ἔκρουσεν;

ΣΕΕΤΟΣ.

Ἐγὼ

Ὁ Σέξτος κρούω.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ὡ φωνή! παρόμοιος

Πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἣν ἀκούουσιν
Οἱ εὐσεβεῖς, ὁπότεν μετὰ θάνατον
Κριτῆς τοῦ Ἄδου πέμπει τὰς ψυχὰς αὐτῶν
τὴν αἰωνίαν ἢ ἀπολαύσασαι ζωὴν.

Ἄ, Σέξτε μου! τοσοῦτον πῶς ἐδράδυνας;
Σ' ἐπρόσμενον, κ' ἐντὸς τοῦ στήθους μου παλμῶς;
Σφοδρῶς ἐνόουν. Σταθερῶς κείποτε,
Δὲν ἀμφιβάλλω, εἴται' πλὴν τίς δύναται
τὰς ὑποψίας νὰ κοιμίσῃ τῆς ψυχῆς;
Σὺ παρομοίως ἀγαπᾷς, κ' ἐνίοτε
Ζηλοτυπεῖς· δὲν εἶναι, Σέξτε, ἀληθῆς;
Ἐνίοτε δὲν νόσσουν τὴν καρδίαν σου
Τινὲς ἰδέαι, βᾶσιν μὲν μὴ ἔχουσαι,
Ἄλλ' ὅμως κάπως συνταράττουσαι πολὺ;

ΣΕΕΤΟΣ.

Ἄχ, Εὐγενία! ποῦ τοσοῦτον ἔμαθες
Λεπτῶς νὰ μ' ἐπιπλήκτῃς; Βέβαια πολὺ
Δὲν ἔργησά' καθότι μόλις πρὸ μικροῦ
Ἐδύθισεν ὁ Φυῖθος εἰς τὰ κύματα
τὸν ἐρυθρὸν τοῦ δίσκον· σὺ δὲ πάντοτε
Μοὶ λέγεις ν' ἀποφεύγω τὸ λαμπρὸν τοῦ φῶς,
Ὅσάκις θέλω φῶς ὑπέρτερον, τὸ σὸν,
εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ κοιμίσῃ ἔκστασιν
Εὐφρόσυνον, ὅποιαν μόλις ὁ φυγὰς
Αἰσθάνεται, ὁπότεν τὴν πατρίδα του
Ἐπαναδλέπη μετὰ χρόνον ἱκανόν·
τὰ πάντα δὲ νομίζῃ ὅτι μειδιοῦν.

(Ἡ Εὐγενία ἀναστενάζει).

Πλὴν, Εὐγενία, πόσον μ' ἀνησύχησεν
Ὁ στεναγμὸς τοῦ στήθους, ὅπερ ἔπλασαν

Αἱ Χάριτες εἰς ὄρθρον βόδων χύσασαι
τῶν κρίνων αὖραν.

ΕΥΓΕΝΙΑ (βλέπουσα τρυφερῶς).

Σέξτε μου!

ΣΕΕΤΟΣ.

Τί ἔπαθες;

Ὡ πόσον εἶσαι ἀσθενὴς καὶ κάτωχρος!
Τί ταῦτα νὰ σημαίνουν;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Σ' ὠμολόγησα

Καὶ ἄλλοτε, νομίζω, μυστικῆν τινα
Παραγγελίαν ὅτι ἔχω τῆς μητρὸς,
τῆς ὑπὸ τάφον ἤδη κοιμωμένης πρὸ πολλοῦ. . .

ΣΕΕΤΟΣ.

Ἄχ! διατὶ μιγνύεις δλητηρίον
εἰς τῆς ζωῆς τὸ πλῆρες ἡδονῆς παιδρᾶς
Ποτήριον; βεβαίως ἔχομεν ἡμεῖς
οἱ ζῶντες χρέος πρὸς τοὺς κάτω' πλὴν στιγμᾶς
τοιαύτης πρέπει μάτην ἢ ἀπολλύωμεν,
καθ' ἃς ὁ ἔρωσ τὰς χρυσὰς του πτέρυγας
Ἄνοίγει νὰ σκιάσῃ ζεῦγος ἐραστῶν;
Ἄρκυον εἰς τοὺς θανάοντας αἱ κυτάρισσιν
καὶ τάνθη, τὰ ὅποια χεῖρες συγγενῶν
φυτεύουσιν εἰς τοὺς τάφους· ἐναγίσματα
καὶ στήλη μαρμαρίνη μετ' ἐπιγραφῆς·
Ἄπῆλαυσαν ἐκεῖνοι ὅμοια κ' ἡμεῖς
τὸν βίον πρέπει ἢ ἀπολαύσωμεν τὸ φῶς
τὸ τοῦ ἡλίου δὲν προσβλέπουν παντελῶς
οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄδου, καθὼς λέγουσι·
κ' ἡμεῖς ἐν ὅτῳ ζῶμεν πρέπει μάταια
νὰ τρέφωμεν μὲ λύπας τὴν ψυχὴν ἡμῶν;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Πλὴν, Σέξτε, δὲν πιστεύεις μετὰ θάνατον
οἱ ἄνθρωποι νὰ δίδουν δίκην τῶν ἐδῶ
πραχθέντων;

ΣΕΕΤΟΣ.

ταῦτα πρὶν ἐπίστευον ἐγὼ

Ὅτ' ἡλικίαν εἶχον ἄφρονος παιδὸς
Ἄπληστως μύθους ἀκροώμενος γραϊῶν.
Πλὴν ἤδη ταῦτα μόνον οἱ χριστιανοὶ
κ' Ἑβραῖοι, καθὼς λέγουν, δογματίζουσι,
(Ἡ Εὐγενία ἀποσείρεται ἐν βῆμα τρομαγμένη).

ΣΕΣΤΟΣ.

Τί ἔπαθες ; διόλου πλέον μὴ φοβοῦ.
 Τὴν ἀδειαν μεθ' ὄρκου χθὲς μοι ἔδωκεν
 Ὁ προσφιλέης πατήρ μου σύζυγον αὐτὸς
 Ἐγὼ νὰ λάβω κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν.
 ὦ ! πῶς θὰ λάμψῃς εἰς τὸν πέπλον τὸν λευκόν,
 Ὅποταν αἱ παρθένοι σὲ στολίσωσι
 Μὲ βρόδων στέμματα, κι' ἄνθη στρώσουν τὴν ὁδόν,
 Ὅποθεν θὰ διέλθῃς πρὸς τὸν Ἰλισσόν,
 Ὡς νύμφην νὰ σὲ λούσουν φίλαι ψάλλουσαι
 Τὴν χάριν, ἣν παρέχει ὁ ὑμέναιος;
 Εἰς ἐραστὰς ὀλβίους ! Πλὴν, ὦ φίλη μου,
 Πῶς ἔρριψες τὸ ὄμμα κάτω πρὸς τὴν γῆν,
 Κι' ὠγρὰ καθὼς τὸ κίτρον αἰφνης ἔγεινες ;
 Τί ; δάκρυ, βλέπω, ῥέει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν,
 Τῶν οὐρανίαν παρεχόντων εἰς ἐμέ
 Χαράν ! Θεέ ! τί ἔχεις Εὐγενία μου ;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Μυστηριώδης πόνος τὴν καρδίαν μου. . .

ΣΕΣΤΟΣ

Μυστηριώδης ! φεῦ, ὑπάρχουν τὸ λοιπὸν
 Καὶ πρὸς ἐμέ καρδίας μυστικοὶ παλμοί !

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ἄν σ' εἶπω πλὴν, ὦ Σέξτε, τὸ μυστήριον
 Αὐτὸ τὸ τὴν ψυχὴν μου θλίβον, παρευθὺς
 Ὅα μὲ μισήσῃς.

ΣΕΣΤΟΣ.

Νὰ σὲ μισήσω ! Βέβαια
 Ὅα σὲ μισήσω, ἂν ἐμίσησέ ποτε
 Τὴν μόνην θυγατέρα μήτηρ δυστυχῆς.
 Τί λέγεις, Εὐγενία ; δὲν ἐγνώρισες,
 Ὡς φαίνεται, ἀκόμη τὴν ἐμὴν ψυχὴν.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

ὦ ! σὲ γνωρίζω κάλλιστα· πλὴν σὺ αὐτὸς
 Μὲ φρίκην τὸνομά μου πάντατ' ἤκουσας.

ΣΕΣΤΟΣ.

Καὶ πάλιν ἄλλη φράσις μᾶλλον σκοτεινὴ
 Τῆς πρώτης.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Τὸνομά μου . . .

(καθ' ἑαυτήν)

Πλάσα τοῦ παντός,
 Βοήθει με, τὰ μέλη πάντα τρέμουσι.

ΣΕΣΤΟΣ (μὲ τρυφερότητα.)

Ναί, τὰ νομά σου . . .

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Λέγεται « χριστιανή. »

ΣΕΣΤΟΣ (περιφερόμενος ὡς παράφρων.)

Χριστιανή ! ὦ φρίκη ! ποίαν ἤμεσαν
 Ὁ ἄδικος φλόγα ! ποίους ῥίπτει κεραινοὺς
 Ὁ οὐρανὸς τὸ στῆθος καίων τὸ ἐμόν !
 Τί εἶπες, Εὐγενία ;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ναί, Χριστιανή
 Δὲν ἠλπίζεις, τὸ βλέπω, ἐκ τοῦ στόματος
 τῆς φίλης σου ν' ἀκούσῃς ταῦτα· πλὴν . . .

ΣΕΣΤΟΣ.

Θεοί !

Νομίζω πῶς εἰς ὄφεις μ' ἔρριψαν, κι' αὐτοὶ
 Πυρίνους γλώσσας βάλλουν νὰ μὲ φάγωσι.

ΕΥΓΕΝΙΑ (μὲ τρυφερότητα.)

Πλὴν ἀκουσον με, Σέξτε· τάχα πρὶν ἐγὼ
 Χριστιανὴ δὲν ἤμην ; πῶς μ' ἐλάτρευες
 Τοσοῦτον τότε ;

ΣΕΣΤΟΣ.

Ναί, διότι παντελῶς
 Ἦγνόουν τοῦτο.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Κι' ὅμως εἶμαι ἡ αὐτὴ
 Καὶ τώρα, καθὼς ἤμην καὶ τὸ πρότερον.

ΣΕΣΤΟΣ.

Τῷ ὄντι· πλὴν εἶπέ μοι· πίνεις ὅμοια
 καὶ σὺ τὸ αἷμα βρέφους ; ὄρκον δὲ φρικτὸν
 Ὅμνυεις ν' ἀφανίσῃς πάντας τοὺς Θεοὺς
 Τὸν Ναζωραῖον μὴ πιστεύοντας ;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Καὶ σὺ,

Καὶ σὺ λοιπὸν, ὦ Σέξτε, ταῦτας τὰς μωρὰς
 Συκοφαντίας κατ' ἡμῶν ἐπίστευσας ;
 Πλησίασε· μὴ φρίττης· παρατήρησον
 (τῷ δεικνύει σταυρὸν ὃν εἶχεν ἐπὶ τοῦ λαμοῦ)

Τί γεγραμμένον εἶναι κάτω τοῦ σταυροῦ,
 Ὅον εἰς τὸ στῆθος φέρω· ἴδ' ἀνάγνωθι.

ΣΕΒΤΟΣ (ἀναγιγνώσκει.)

« Ἀλλήλους ἀγαπάτε. »

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ἔχουν τι φρικτὸν

Λι δὴν λέξεις αὐται; Τοῦτο σύνθημα
Ἡμῶν ὑπάρχει, Σέξτε· νόητον κελῶς
Τὴν ἐννοίαν τοῦ λόγου τούτου, κί' ἔπειτα
Κακούργους ἀποκάλει τοὺς χριστιανούς.
Καί τοὺς ἐχθρούς προσέτι, Σέξτε, ν' ἀγαπῶ
Ὁ ἰδρυτὴς προστάττει τῆς θρησκείας μας;
Κί' αὐτὸν τὸν ἐναντίον, ὅστις αὐριον
Το αἶμα θέλει χύσει τοῦ γονέως μου,
Κί' αὐτὸν προστάττει ἐκ καρδίας ν' ἀγαπῶ.

ΣΕΒΤΟΣ.

Ἄλλ' ἢ ἐμὴ προστάσσει πάντας νὰ μισῶ,
Ὅποσοι σταυρωμένον δοῦλον προσκυνοῦν.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

ὦ Σέξτε μου, δὲν βλέπεις πόσῃν ἔχουσι
Διαφορὰν αἱ δὴν πίστεις; νὰ μισῆς
Ἡ σὴ προστάττει, ἢ δ' ἐμὴ, νὰ ἀγαπῶ.
Τὴν πίστιν τῆς ἀγάπης, ἥτις σ' ἔθρεψε
μέχρι τοῦ νῦν μὲ γάλα τῆς ἡδονῆς,
Προτίμησον. Σὺ δὲν μὲ εἶπες πρὶν
« Τῶν γραϊδίων ἤδη μόνον ἴδιον
Κατήνησεν ἡ πίστις εἰς τὰ εἶδωλα; »
Μοιχείας ἢ θρησκεία διηγείτ' ἢ σὴ
Παιδοκτονίας, φάβλους ἔρωτας, κί' οὐδὲν
Διδάσκει τὸ γενναῖον. Πρόσελθ', ἀκουσον
Μὲ προσοχὴν, ὦ Σέξτε, τὰ διδάγματα
τῆς πίστεως ἀπάντων τῶν χριστιανῶν
Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν πνεύματι
Πιστεύομεν· καὶ πάντων προῖοτιστον ἡμῶν
Ἐκθέκον τὴν ἀγάπην· εἰς τοὺς μέλλοντας
Ἐλπίζοντες αἰῶνας ἢ ἀθάνατος
Ἡμῶν ψυχὴ νὰ ζήσῃ.

ΣΕΒΤΟΣ.

Κύτταξε! κί' ἐμὲ
Αἰετοτε κατεῖχε φρίκη.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Τοὺς θνητούς
Ἀλλήλους ἴσους θεωροῦμεν ἅπαντας.

ΣΕΒΤΟΣ.

Τῇ ἀληθείᾳ ταῦτα τὰ ἰδανικὰ
Εὑρίσκω συμφωνοῦντα πρὸς τὰ πλάσματα

Τῆς φαντασίας καὶ τὰς σκέψεις τοῦ νοῦς,
Πρὸς τὰς ὁποίας κάποτε περιπατῶν
Εἰς ἐρημίας ἀτομάτως φέρομαι.
Τῷ ὄντι, λέγω, ἂν ὁ βίος τῶν θνητῶν
Ἐτρέφετ' ὑπ' ἀγάπης, οἷαν ἔχομεν
Ἐγὼ κί' ἡ Εὐγενία, ἂν ἐλπίζωμεν
Ἀθανασίαν, ὅπως ὅταν βλέπωμεν
Ἀλλήλους οἱ ἐρώντες, καὶ πιστεύομεν
Ὅτι δὲν θέλει τῶν αἰώνων ἡ φορὰ
Ψυχὰς χωρίσει γενομένης τοῦρανοῦ
Χαρὰν εἰς πᾶσαν νέαν ἐντευξίν ἡμῶν . . .

ΕΥΓΕΝΙΑ (μετ' ἐλπίδος.)

Λοιπὸν, ὦ Σέξτε, ταύτας τὰς ιδέας σου
Ἀπάσας ἢ θρησκεία τῶν χριστιανῶν
Λατρεύει.

ΣΕΒΤΟΣ.

Ἄν τῷ ὄντι τὰς ιδέας μου
Αὐτὰς ἡ πίστις ἔχει τῶν εἰς τὸν Χριστόν. . .

ΕΥΓΕΝΙΑ,

Ἄν μὲ πιστεύεις; πότε πλὴν μέχρι τοῦ νῦν,
ὦ Σέξτε μου, τὰ χεῖλη ταῦτ' ἐψεύσθησαν;

ΣΕΒΤΟΣ.

Οὐδέποτε τῷ ὄντι ἀληθίστατος
Ὁ λόγος οὗτος εἶναι πάντοτ' ἔρυγες
Τὸ ψεῦδος, καὶ πρὸς χάριν ἀστυότητος
Ἀπλῆς.

ΕΥΓΕΝΙΑ καθ' ἑαυτήν.)

Θεὲ μου! φώτισον τὸν νοῦν αὐτοῦ
Καὶ τὴν καρδίαν.

(πρὸς τὸν Σέξτον)

Κί' ὅμως λέγουσι συχνὰ
Τοῦ ψεύδους χρῆσιν κάμνουσιν οἱ ἐθνικοὶ
Πρὸς χάριν μόνον παιδιᾶς.

ΣΕΒΤΟΣ.

Πλὴν λέγε μοι,
ὦ Εὐγενία· τάχα τοῦτο ἐντολή
Ἐπάρχει τῆς θρησκείας τῆς Ἑβραϊκῆς;

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Βεβαίως· ἀλλ' ὦ Σέξτε, πόσον ἀγνοεῖς
Τὰ πράγματα! δὲν εἶναι παντελῶς ταῦτόν
Τὸ τῶν Ἑβραίων θρησκευμα πρὸς τὴν ἀγνήν
Ἡμῶν θεολατρείαν· τοῦναντίον δὲ
Τοῦ Μωυσέως ὅσοι λέγοντ' ὑπαδοί,

Ἐπάρχουσιν οἱ πάντως μάλιστ' ἄσπονδοι
Ἐχθροὶ τοῦ Ναζωραίου.

ΣΕΣΤΟΣ.

Κύτταξε ! κι' ἡμεῖς
Νομίζομεν πῶς εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.
Ἄμφότεροι βυθίζουσι εἰς τὰς ἀγυῖας
Στυγνοὶ καὶ μὲ τὴν ὄψιν πάντοτ' ἄθυμον.
Ἄμφότεροι τὰς σχέσεις φεύγουσιν ἡμῶν
Κι' εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος, λέγουσι οἱ πολλοί,
Τὰς τελετὰς ποιοῦσιν οἱ χριστιανοί.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Πλὴν, Σέξτε μου, τοὺς εἶδες μόνος ἄραγε ;

ΣΕΣΤΟΣ.

Οὐδέποτε· τὰς πράξεις τῶν πολλῶν ἀπλῶς
Σοὶ λέγω.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Δὲν πιστεύεις μᾶλλον εἰς ἐμὲ
Λοιπὸν, ὦ Σέξτε ; μόνος ὠμολόγησας
Ὅτι τὸ ψεῦδος φεύγουσι τὰ χεῖλη μου.
Εἰς τὴν θρησκείαν τὴν ἀγάπην ἔχουσαν
Τὸ σύμβολόν της πρόσελθε, καὶ θέλωμεν
Ἄνταγαπάσθαι κι' εἰς τὸ μέλλον τρυφερῶς.

ΣΕΣΤΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ἦ λόγοι, τὴν καρδίαν γοκτεύοντες
Ἦς μουσικῆς ὠραίας φθόγγοι θελκτικοί,
Οἴτινες ἐνθου τὴν ψυχὴν ἐγείρουσι.
Τί πάσχω, δὲν γνωρίζω· κορυθαντιῶ
Κι' εἰς ἔκστασιν νομίζω πῶς εὐρίσκομαι·
Πῶς δ' αἰφνης μετεβλήθην, ὅπως ἀγνοῶ·
Τὸ μῖσος πρὸς τοὺς πρῶν πλάνους γόητας
Νομιζομένους, νῦν εἰς φιλικώτατον
μετεποιήθη αἴσθημα, κι' ἐπιθυμῶ
Χριστιανὸς νὰ γείνω.

(πρὸς τὴν Εὐγενίαν ἐθουσιῶν.)

Εὐγενία μου,
Εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀθῆας σου ψυχῆς
Καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων γράψον με.
Ἄπὸ τοῦ νῦν ἐδραῖον λάτριν· μετὰ σοῦ
Θὰ ζήσω, κι' ἐν ἀνάγκῃ θέλωμεν ὁμοῦ
τῶν ιδεῶν μας δώσει τὴν ζωὴν αὐτὴν
Ἄντάλλαγμα.

ΕΥΓΕΝΙΑ (μὲ χαράν.)

Τῷ ὄντι, Σέξτε, δέχεσαι ;

ΣΕΣΤΟΣ.

Ναί, δέχομαι, τὸ εἶπον.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Δέσε τὸ λοιπὸν
Εἰς τὸν λαυμὸν σου τοῦτο νῦν τὸ σύμβολον·
(ὁ Σέστος φρίττει καὶ ἀποσύρεται.)

Μὴ φρίττης· ὦ Θεέ μου ! ὡς νὰ σ' ἔδρακεν
Ἐξαίφνης ὄφρι, μὴ τὸ βῆμά σου πλανᾷ·
Δὲν εἶπες μόνος, ὅτι χάριν ιδεῶν
Τοιοῦτων δίδεις παμπροθύμως τὴν ζωὴν ;
Κι' ὁ τῆς θρησκείας ἀρχηγέτης ὁμοῖα
Εἰς τὸν σταυρὸν ὑπέστη θάνατον φρικτὸν,
Μὴ θέλων λειποτάκτης νὰ ὀνομασθῆ
Τῶν ἑαυτοῦ δογμάτων. Σέξτε, κύτταξε !
Δὲν εἶμ' ἐγὼ παρθένος, μολις ἔχουσα
Τὸ θάρρος νὰ λαλήσω ἐμπροσθεν αὐτοῦ
Προσέτι τοῦ πατρός μου ; κι' ὅμως ἂν ποτὲ
Μὲ διατάξουν τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ
Ν' ἀφήσω, θ' ἀποθάνω μᾶλλον πρόωρα,
Κι' ἂν ἄλλως μέγα τι τοῦ κόσμου ἀγαθὸν
Εἰς τὴν λειποταξίαν ταύτην ἐμελλεν
Ἄνταμοιβῆ νὰ γείνη. Ταύτης τὸ λοιπὸν
τῆς ἀποφάσεώς μας σύμβολον ἡμεῖς
Ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν σταυρὸν προσδένομεν·
Κι' ἂν ἔχῃς θάρρος ν' ἀποθάνῃς μεθ' ἡμῶν,
Χριστιανὸς θὰ γείνης· ἄλλως, ὑπαγε·
Αἰώνιος χωρίζει ἄβυσσος ἡμᾶς.

ΣΕΣΤΟΣ.

Καὶ πῶς ; ἐγὼ παρθένου μέλλω νὰ φανῶ
Δειλότερος ; κι' ὁ παίζων εἰς τὸν πύλεμον
Ὅταν ἀστράπτουν ξίφη καὶ τὸ ἔδαφος
Τῆς γῆς ἀχνίζει ἐκ τοῦ αἵματος, τανῦν
Θὰ στρέψω νῶτα ; μὰ τὸ βλέμμα σου αὐτό,
Τὸ φέρον τὴν καρδίαν μου εἰς ἔκστασιν
Χαρᾶς, δὲν θὰ διστάσω πλέον παντελῶς
Νὰ γείνω τῆς θρησκείας ταύτης μαχητὴς·
Καὶ τὸν σταυρὸν σας φέρον σύμβολον, μ' αὐτὸ
Τὴν τάξιν νὰ μὴ λίπω, ἐνθα μ' ἔταξεν
Ἡ ἀβωότης καὶ γλυκεῖά σου ζωή.
Ἄφίνω τὰς προλήψεις, φέρε τὸν σταυρὸν.

ΕΥΓΕΝΙΑ

(περιβάλλουσα τὸν σταυρὸν εἰς τὸ στήθος τοῦ Σέστου).

Ἦ, πόσον εἶσαι, Σέξτε, νῦν διάφορος !
Ἦς ἄγγελος τῶ ὄντι εἶσαι τούρκου·
Ἦραῖος ὡς τὸ ζυγὸς τὸ πρωτόπλαστον,
Ἄπό τε πρῶτον ἦλθ' εἰς τὸν Παράδεισον,
Πρὶν ὀπαγοῦργος ὄφρι τὸ δολιευθῆ'

ΣΕΣΤΟΣ.

Τῷ ὄντι, παρομοίως ἀγνοῶ κι' ἐγὼ
 Ὅποια νῆαν δύναμιν προσέλαβα,
 Ὡς βάρος ἐκ τοῦ στεῖθους τούτου μέγιστον
 Ἀόρατός τις χεὶρ νὰ μοῦ ἀφήρσεν
 Ἡ δὲ ψυχὴ μου νῦν πολὺ πλειότερον,
 Ἡ πρότερον, νομίζει ὅτι μετὰ σοῦ
 Εἰς νῆαν συνεδέθη μίαν ὑπαρξίν.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Καὶ οὕτως ἔχει, Σέξτε· πότε ἄχρι τοῦ νῦν
 Εἰς γάμον σ' ὑπεσχέθην νὰ συνενωθῶ
 Δι' ἐθνικῆς στεφάνης εὐλογοῦμενον ;
 Ναι, τὴν καρδίαν ταύτην εἶχες κτήμά σου·
 Ἀλλὰ πλειστάκις ἤδη δὲν σ' ἀνέφερα
 Περὶ ἀγάπης μόνον νὰ με ὁμιλῆς,
 Καθότι μία τῆς μητρὸς μου ἐντολὴ
 Μ' ἐμπόδιζε τὸν γάμον νὰ συνάψωμεν
 Ταχέως ;

ΣΕΣΤΟΣ.

Ναι, πολλάκις ἀληθῶς αὐτὰς
 Τὰς λέξεις μ' ἔχεις εἶπει· καὶ πῶς δι' αὐτὰ
 Εἰς ὑποψίας κάποτε βαρύνουμος
 Ἐνέπιπτον, καὶ μὴ πῶς αἰσθημα θερμὸν
 Δὲν τρέφεις ἐσκεπτόμην· ὅμως ὕστερον
 Ἐν πάλιν βλέμμα τῶν ὀμμάτων φλογερὸν
 Μ' ἐδίδασκεν ὅποιος ἔρωσ κρύπτεται
 Εἰς τὴν καρδίαν ταύτην.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Πάντα τοῦ λοιποῦ
 Ὡς Σέξτε, πύουον ἤδη· ὅπως τὸν Χριστὸν,
 Καὶ σὲ δὲν θέλω πώποτε ἀπαρηθῆ,
 Κι' ἂν μ' ἀπειλήσουν νὰ με ρίψουν ἐκ κρημνῶν,
 Ἡ νὰ με πνίξουν εἰς βαθὺν ὠκεανόν.
 Κι' ἰδοῦ, σοὶ δίδω τῶρα τὸν δεκτύλιον
 Αὐτὸν ὡς ἀβραβῶνα· κι' ἔσο βέβαιος,
 Ἐφ' ὅσον χρόνον δάκτυλος τῆς δεξιᾶς
 Χειρὸς σου θὰ τὸν φέρῃ, θέλ' ἢ πίστις μου
 Ἐδραιοτέρα εἶσθαι τῶν βουνῶν αὐτῶν,
 Ἄτινα ρίζας ἔχουν εἰς τὰ ἔγκατα
 Τῆς γῆς, κι' ἀνέμων βίαν δὲν τρομάζουσιν.

ΣΕΣΤΟΣ.

Ὡς φῶς ἡμέρας ! εἰς ἐμὲ γλυκύτερον
 Παντὸς ἑτέρου, τέλος νῦν ἀνέτειλες.
 Τὴν χεῖρα δός μοι, φίλη, κι' ὄρκον ὁμοσον·
 Πλὴν ὄχι· χρεῖαν ἤδη ὄρκου παρὰ σοῦ

Δὲν ἔχω· σὲ γνωρίζω· τοῦτο μὲ ἀρκεῖ,
 Ὅτι τὸ εἶπες μόνον μὲ τὰ χεῖλη σου.
 Ψυχὴ μου, πλέε τώρα εἰς τὸ πέλαγος
 Τῆς εὐφροσύνης· λύπης ἤδη σκόπελοι
 Δὲν σὲ φοβίζουον παντελῶς· εὐφράνθητι
 Εἰς τὴν ἀγάπην· στρατιώτης δὲ πιστὸς
 Αὐτῆς γενοῦ, πρὸς ὄλεον τρέχων ὅλως ἀγνωστον
 Εἰς ὕλικούς ἀνθρώπους.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Νῦν δὲ μάρτυρας
 Συγκατανεύεις, Σέξτε, νὰ καλέσωμεν
 Ἐδῶ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὰς φίλας μου
 Χριστιανὰς ; νὰ μάθουν ὅμοια κι' αὐταὶ
 Χριστιανὸς πῶς εἶσαι καὶ νομφίος μου ;

ΣΕΣΤΟΣ.

Ὡ ! ναι· ποθῶ νὰ γείνη πανταχοῦ γνωστὸν
 Πλὴν ἄκουσον ! κι' ἐκεῖναι ὅμοια φρονοῦν ;
 Ὡς σὺ, πιστεύουον τὴν «ἀγάπην» ἐνθεοί ;

ΕΥΓΕΝΙΑ

Ἀπαραλλάκτως· οὐδὲ θέλει τις αὐτῶν
 Μυστήριον ἀγγεῖλει ἐξω τῶν θυρῶν.

ΣΕΣΤΟΣ.

Δοιπὸν ἄς ἔλθουν τάχιστα· τῆς γῆς ; δ' ἐγὼ
 Δὲν εἶμαι πλέον κάτοικος· ἐπάτησα
 Τὸν οὐρανόν, νομίζω· νέφη δὲ χρυσᾶ
 Περικοσμοῦσι τὴν ὠραίαν κόμην μου.

(Ἡ Εὐγενία ἀναχωρεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει
 μετὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ τῶν φίλων τῆς).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΣΕΣΤΟΣ, ΕΥΓΕΝΙΑ, ΑΣΠΑΣΙΑ καὶ χριστιαναί.

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ἴδε τον, ἀδελφὴ μου· πῶς σοὶ φαίνεται
 Τανῦν ὁ Σέξτος ;

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Ὡ θεέ ! Χριστιανός !
 Εἰς τὸν λαιμόν του φέρων τὸν σταυρὸν ἡμῶν !

ΕΥΓΕΝΙΑ.

Ὁνόμασον προσέτι ἀδελφὸν αὐτάν·

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Αἴ! τίς ἡμέρα μᾶλλον τυχῆς εὐτυχῆς
 Ἄντειλεν; ὁ Σέξτος ἐγκατέλιπε λοιπὸν
 τὴν τῶν εἰδώλων πίστιν; ὦ ἀπίστευτος
 Χαρά! Πρὸς τὸν πατέρα τρέχω πάραυτα
 τὰ πάντα νὰ μὴνύσω· σεῖς δὲ, φίλοι μου,
 Ὡδὴν τοῦ ὑμεναίου ἤδη ψάλλετε.

(Αἱ χριστιαναὶ νεάνιδες ψάλλουν).

τὴν τύχην δὲν ἐζήλευσα μεγάλων βασιλέων,
 οὐδ' ὡς ὁ Κροῖσος εὐτυχῆς ἐπόθησα νὰ γείνω
 εἰς τῆς Παρθένου τὸν υἱὸν ἐπίστευσα καὶ ἐλπίζω
 Ἄγνη νὰ ζήσω· σύζυγον παρόμοιον νὰ λάβω·
 ὦ Σέξτε! πόσον σήμερον μοὶ φαίνεσαι ὠραῖος,
 οὐδὲν τοῦ κόσμου στόλισμα πλειότερον σ' ἀρμόζει,
 Ὅσον τὸ σύμβολον ἡμῶν, ὃ φέρεις εἰς τὸ στῆθος.
 τὴν Εὐγενίαν ζηλευτὴν κατέστησας εἰς πάσαι·
 καὶ στέμμα μᾶλλον δὲν κοσμεῖ βασίλισσαν, ὅπόσον
 κοσμεῖ τὴν φίλην μας αὐτὸς ὁ στέφανος τοῦ γάμου,
 δι' οὗ θὰ στέψῃς τὴν ξανθὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς,
 Καλῶν συμβίαν τὴν τὸ πρὶν πίστιν σου ἐρωμένην.
 τῆς νύμφης πέπλος ὅμοια ποθῶ νὰ μὲ κοσμήσῃ,
 τὴν χεῖρα δ' εἰς χριστιανὸν ὡς σύζυγος νὰ δώσω·
 Μακρὰν, μακρὰν τῶν ἐθνικῶν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω,
 Λατρεύουσα τὸν ἐπὶ γῆς θεὸν ἐπιφανέντα,
 καὶ σύνθημά μου ἔχουσα « τὰλλήλους ἀγαπᾶτε ».